

(המשך מעמוד 8)

בתוכנם, אלא גם בניסוחם. רשימת הרבנים היא רשימת המנהיגים הדתיים-פוליטיים החשובים ביותר של תנועת ההתנחלות וגושי-אמונים. והי ביצוע לא הוטל על גוף כלשהו, אלא על "המתיישבים". כלומר: ההנחה היא שכל המתיישבים הם מגוייסי המחתרת.

הובעו מיספר דיועות בקשר למהות פעולת-ההרתעה, והוחלט בתמיכת הרבנים פה-אחד שיש לבצע פעולת-ביצוע המונית כנפשו, כדי להרתיע את האוכלוסייה הערבית ואת אש"ף מלבצע פעולות רומות בעתיד.

משמעי: הרג בלי אבחנה, בלי כל ניסיון להבחין בין האחרים לסיגורים ובין אחרים שבהם זונה היא לסגוע בערכים באי שר הם ערכים.

על כך נוספו בהמשך גילויים על גבי גילויים. אחד מהם: הרב ולדמן, מנהיג תנועת-התורה והמצוות, נסע לטעמה, ביקש להשתתף אישית בפעולת-ההרתעה.

חותנים וחתנים

גילוי אחר: הרב לוינגר הודיע לליבני שהוא שאל את פי הרב הראשי הספרדי לשעבר עובדיה יוסף, כיום מנהיג ש"ס ואביו של ח"כ ש"ס, בקשר לתוכנית לפוצץ את מיקרש"י האיסלאם בהרבייה. הרב הביע, לדברי ריו, תמיכה בתוכנית זו — שביצועה היה עלול להבעיר תבערה עולמית נוראה.

בין נאשמי-הטרור נמצאים חתנו של לוינגר וחתנו של ולדמן. גם בכך לא רי. לדברי ליבני, פנה אליו אחד הנאשמים האחרים, שאול ניר, אחי הרצח המוני של תלמידי המיכללה האיסלאמית בחברון על-ידי חברי-המחתרת, ותבע ממנו להמשיך בקו זה. לדברי ניר הוא הסתמך על חוות-דעת של ראש ישיבת-חברון, הרב ליכטון, וראש ישיבת-החסידים בקריית ארבע, הרב ליאור. ישיבת-החסידים היא מוסד צה"לי.

גם שני רבנים חשובים אחרים — רב הכותל המערבי, גץ, והרב סכאטו, תמכו בקו זה על פי העדות.

הדגים והמים

כך נוצרה תמונה שונה לגמרי. לא של כמה טרוריסטים מעוותים, המתכננים במשככים פעולות מסורתי, פות, אלא התייעצויות בקרב המימסד הדתי והפוליטי של גושי-אמונים ותרנועת-ההתנחלות, לפני ואחרי פעולות-הטרור המחרידות.

בהתייעצויות אלה ניתנו ההנחיות וההוראות, שבוצעו על-ידי חברי-המחתרת — שלא היו אלא אנשי-השורה הפעילים והמפורים של ההתייעצויות, שפעלו על הצד הבור כולו.

לפי התיאוריה של מאו טסה-טונג, לוחמי-גלריה הם כדגים השוחים במים. אין הם יכולים להתקיים מחוץ למים. המים הם האוכלוסייה האזרחית התומכת, המעודדת והמסייעת. המחתרת היהודית שחתה במים של ההתנחלות השאלה הראשונה היתה: עד כמה ניתן להאמין לדברי ניר?

אפשר לטעון כי היה כדאי לגייר להיתלות באלילנות גדולים, כדי לשפר את מצבו אחרי שנתפס. אך קשה להאמין כי איש כזה, הרואה את עצמו כאידיאליסט הממלא שליחות לאומית ודתית, יטפול האשמות-כזב על המנייגים הנערצים עליו ביותר, וינייגים גדולי הרבנים של תנועתו. התגובות של כמה מן הרבנים, נים, ועומת זאת, נראות על-בית ובזויות בספרות.

במדינה

(המשך מעמוד 8)

עובדות על הנייר". שכן הכרות שטח בשלשות המדינה או שטח סגור על-ידי שליטונות צבאיים לצרכים צבאיים, אין בה משום קביעת עובדה אזרחית בשטח, וניתן לבטל אותה באותה הקלות שבה היא נעשתה. אין ספק שקביעת העובדות משני הסוגים הללו על-ידי ממשלת הליכוד נעשתה בכוונה ברורה וידועה, כהכנה לשלב הבא, שהוא קביעת עובדות בשטח.

אולם עד היום טרם נעשה דבר. הסוג האחרון של הפקעת שטחים, לצרכי ציבור, נועד בעיקר כדי לאפשר סלידת הכנישים חוצי-הגדה, אשר להם ייעוד צבאי בעיקרו... אמת, הפקעות אלה לא נעשו לרווחת האוכלוסייה הערבית. תיכונן הכנישים לא הביא בחשבון את ייעול התחבורה הערבית בגדה, אולם גם ההיפך מכך אין לראות... יוצא אפוא, כי כל השטחים שנקבעו בהם עובדות

בעקשנות ובאמצעים כספיים גדולים בשבע שנות שילטון ממשלת הליכוד בלבד, לא הצעידו את המציאות בגדה המערבית לקראת הכנות ממשיות לשינוי המעמד המדיני של שטח זה. ייתכן מאוד שהאירועים שצופו לנו העתיד יוכיחו כי נהפוך הוא. רוקא העובדות שנקבעו תחת שילטון ממ"ש שלת הליכוד יועילו כדי להגיע סוף-סוף לפיתרון המעשי היחיד שלפיו יוכלו שני העמים הניצים לשכון בש"ל לום — מדינה פלסטינית לצד מדינת ישראל.

לא בניינה. רענו וייץ אינו יונה ואינו בניינה. הוא שייך לאגף האקטיבי ביסטי-הניצי של מפלגת העבודה, וזו מסורת מבית. אביו, יוסף וייץ, מאבות מפא"י, היה אחד מגדולי "גואלי הארמה" — עסק רוב חייו בהרחבת גבולות המיפעל הציוני, רכש ארמות, נפטר מיושביהן והכין אותן להתיישבות יהודית.

יום העצמאות תשמ"ה

היה פרי הסתת שכנים, והעצורים שוחררו תוך מילמולי-התנצלות. ראשיתה של הפרשה המגוחכת, שהתרחשה ביום החמישי שעבר, היתה בשיחת-טלפון של בעל-עסק מודאג, אשר טען כי כמה משכניו מציגים בחלונות-הראווה שלהם את "דגל אש"ף". על-פי עצתו המישפטית של אותו מודיע, המדובר בעבירה על הפקודה למניעת טרור (המכונה "חוק תמיר"). התלונה, המלווה בפר-שנות מישפטית וכציון הכתובות

הכרזה שהוחרמה העירייה הדביקה על לוחות-המודעות

של תפיסה אזרחית ממשית ויוס-יומית הם בסך הכל 2 אחוזים משטח הגדה. בהמשך דבריו של וייץ, במהלך הקרבות, פן ישבונו. רענו וייץ לא התרחק מכור מחצבתו הרעיוני. תמיכתו ברעיון המדינה הפלסטינית אינה מעידה כי חלה מהפכה בהשקפתו או כי זו מהאגף המרכזי-ימני של המפה הפוליטית. עמדתו של וייץ היא רק הוכחה לעובדה, כי גם במרכז המפה הפוליטית מתרכבים האנשים הסבורים כי הקמת מדינה פלסטינית בשכנות לישראל היא הפיתרון הריאלי היחיד לסיכסוך.

המפות המלוות את עבודתו של בנכנישתי, כתב וייץ, אינן משקפות את העובדות, כפי שתיארתי אותן, אלא להיפך. כל המסתכל בהן יראה במבט ראשוני כי כל שטח הגדה מכוסה ישוים יהודיים בצפיפות וברציפות. הסיבה לכך פשוטה: המפות מובאות בקנה-מידה קטן ביותר. ציון של כל נקודה מצריך לפחות ציגול שחור ולידו שם הנקודה. גודלו של ציגול זה, ויהיה קוטרו קטן ככל שיהיה, גדול פי כמה וכמה מן הנקודה ומשטחיה גם יחד. משום כך, שתי נקודות הרחוקות זו מזו בשטח נראות על-גבי המפה כצמודות.

מסקנותיו של וייץ הן חרימש' מעיות. כל העובדות שנקבעו במרי,

רק בית-המישפט מוסמך להחליט אם להאמין לעדותו של ניר בכל הנוגע למישפטו שלו עצמו. אך מבחינה ציבורית יש להודאות אלה השלכות מרחיקות-לכת.

שאלה מברעת היא איך טיפ"ל וזרועות הביטחון, החקירה והמישפט ברבנים, שהוזכרו ב"עדות אלה, שרק חלק קטן מהן סורסם עד כה.

לוינגר וולדמן הוזמנו בשעתו ברוב כבוד למישטרה. הם "תושאלי", ואחר-כך "נחקרו", ולוינגר אף ישב כמה ימים בעצר. הם הכחישו, כמובן, את הכל. בכך הסתיימה הפרשה לגביהם. קל לתאר מה היה קורה אילו העידו נאשמי המחתרת ערבים, עדינות רומות לגבי כוונותיהם מוסלמיות. אין ספק שהיו נע"צרים לתקופות ארוכות, ואם לא היו נמצאות נגדם ראיות מישפטיות מכסיקות, היו נשי לחים לכלא על-ידי צוויי-מעצר מינהליים.

אולם לגבי רבנים אלה מתקבל הרושם שגם החקירה לא התנהלה ברצינות. אם טיפלו במחתרת כולה ככפפות-משי, הרי ברבנים טיפלו בכפי-פוח של קטיפה מלטפת.

הרבנים החשובים ביותר לא נחקרו כלל. אחרים עברו תהליך של חקירה שיגרתי, ולדמן אף ניצל את החקירה כדי להכתיב לחוקר שלו הודעה ארוכה, שבה הטיף מוסר לשב"כ על כי אינם מקבלים את דין הרבנים בנייני-מוסר, ועל כי הם מעזים בכלל לקבוע כעצמם כללים של חוק ומוסר. הודעה זו, מצד רב שעל-פי עדות אחד ממעי ריצו התגבר אישית לצאת לפעולות רצח, היא גילוי של עזות-מצח, מצד מי שמכהן כיום כחבר בית-הנבחרים.

ראשי הפשע

ב יור כי החקירה לא התנהלה במרץ הדרוש, כדי להגיע אל הראשים האמיתיים. הודעת מישרדי המישפטים השבוע היתה מלאכת מחשבת של התחמקות. מן הדברים עולים בעליל חשדות לעבירות שונות: קשי רת קשר, שותפות לרצח לפני ואחרי מעשה, איימניעת משע חמור ועוד.

מעבר לאשמת היחידים, עולה גם האשמה הקיבוצית של גופים מסויימים. בהצעת חוק שהוגחה השבוע על שולחן הכנסת — חוק-סיוד-הכנסת (תיקון מס' 12) — נאמר שלא תאושר השתתפות בכחירות של רשימה כאשר יש סוד סביר לחשש כי חוקיים.

יתכן כי על פי חוק כזה יש לספול את השתתפותה בבחרי מראשיה הוא הרב ולדמן, ואילו על פי הפקודה למניעת טרור יש לשקול את הוצאת גושי-אמונים אל מחוץ לחוק. דבר אחד ברור מעל לכל ספק, מעצם ומישפטו של כמה מחשוריי המחתרת אינם מסיימים את הפרשה. מחתרת הפועלת מטעם אוכלוסייה גרויה, על דעת מנהיגיה המדיניים והדתניים, ממשכה להתקיים גם כאשר נעצרים כמה מחבריה.

רצח נהגיה-מונית הערבי לפני שנוע, כתגמול על רצח-ישר של נהג יהודי, מוכיח כי המחתרת ממשכה לפעול, או שקמה לצידה מחתרת שניה, שיטת-הפעולה — הצבת מארב, הקמת מחסום על-ידי לובשי-מירם, שימת הקורבן אל אתר-הפשע הי מתוכנן — מוכיחה כי פעלה כאן מחתרת מאורגנת היטב.

ההצגה בבית-המישפט הי ירושלמי עלולה להסיח את הדעת מסכנות הרבה יותר גדולות בחוץ, בחסותם של אותם ראשי-הציבור שתחת כנפיהם הוקמה המחתרת הי מקורית.

המישטרת, שגלווה אליהם, היו מצו יות עוד הוכחות לעבירה החמורה, שנמנעה בזריות ראויה לציון. במישטרת מרחבי-הירדן יכלו לנשום לרווחה.

העניין כולו היה יכול להיות דוגמה ומופת ליעילות מישטרתית, אלמלא התברר לשוטרים, כעבור שתיים, כי הם נפלו בפח. ה"חשודים" שאותם עצרו לא עברו כל עבירה, העניין כולו

כפריט איבון

היה פרי הסתת שכנים, והעצורים שוחררו תוך מילמולי-התנצלות. ראשיתה של הפרשה המגוחכת, שהתרחשה ביום החמישי שעבר, היתה בשיחת-טלפון של בעל-עסק מודאג, אשר טען כי כמה משכניו מציגים בחלונות-הראווה שלהם את "דגל אש"ף". על-פי עצתו המישפטית של אותו מודיע, המדובר בעבירה על הפקודה למניעת טרור (המכונה "חוק תמיר"). התלונה, המלווה בפר-שנות מישפטית וכציון הכתובות

מפיקה ברק

המדיניות של יורת-העבירה, הקפיצה את השוטרים, וכוח מתגבר יצא לרחוב שינקין לבער את הנגץ. זבוטינסקי ניצל, במיספרה של איבון גילה הכוח את הכרזה המועזת. היו אלה דגל ישראל והדגל הפלסטיני, ששהו בזכותה, איימו עליה השוטרים כי יגישו נגדה תלונה גם על יצירת הפרעה לסדר הציבורי.

הכוח הנועז המשיך במעלה הרחוב, לעבר הגלריה לאמנות תרמה גם (המשך בעמוד 18)

העולם הזה 2488